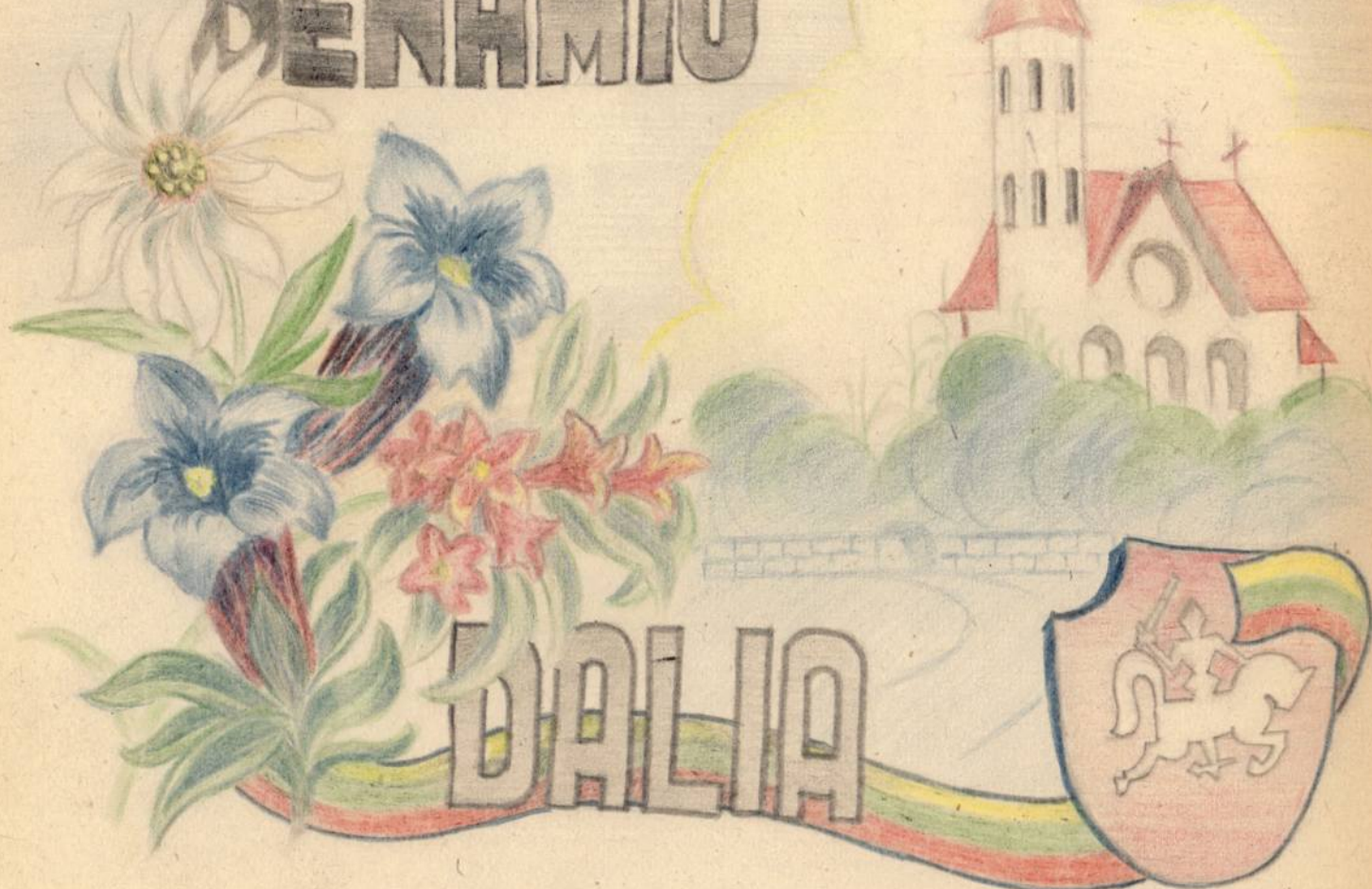

BENAMIO

Mittenwaldo liet.kolonijos sienin.laikraštis.

Nr.7 /19/.

Mittenwaldas, 1946.II.15.

II meta:

Mūsų valia ir teisė gyventi laisviems.

Sunkų gyvenimą skyrė mūsų tautai likimas, bet lietuvių tauta niekuomet nebijojo su likimu stoti akistaton ir, kur reikia, tarti tam likimui nekeičiamą "Ne"! Tik pažiūrėkime svarbesnius mūsų istorijos bruožus ir mūsų valstybės kritiškus momentus:

Prieš daugelį šimtų metų piktieji kaimynai užpuolė aisčių gimines ir, turėdami šimteriopai didesnes pajėgas, pavergė prūsus, jotvingius bei latvius, o lietuviai - aisčių kamienas, nors iš visų pusių buvo spaudžiami, ištare geležinį: "Ne, mes nepasiduosime ir nevergausime grubuoniams!" Ir šią priesaiką ištesėjo, nors ištisus šimtmečius reikėjo lieti kraują už gimtąją žemę.

Lietuva pasidarė stipri ir plati valstybė, nors kaimynai ir ne-

*Mittenwaldo
paskutinis Nr.
Sąjunga su Frauenheim
1946
II.22.*

siliovė niokioti. Ir tada prieš visai Europai gresiančias totorių or-
das Vytautas Didysis išveda savo tautiečius, kurie prie Vorkslos upės
sulaiko hunus ir išgelbsti ne tik Lietuvą, bet ir visą Europą. Po kiek
laiko iš vakarų Lietuvą užplūsta modernieji hunai, kryžiuočiais vadi-
nami. Ir jiems lietuviai sviedžia neatšaukiamą: "Ne, jūs nepavergsite
Lietuvos!" Ir šitą priesaiką lietuviai, to paties Vytauto vadovaujami,
šventai išpildo suduodami prie Žalgirio kryžiuočiams-vokiečiams tokį
smūgį, kad šie tik po 500 metų, Hitlerio vedami, pradeda savo amžinos
svajonės žygį: "Drang nach Osten".

Lietuva, išgelbėjusi Europą nuo pražūties, kuriam laikui nusilps-
ta ir ją pavergia caristinė Rusija, kuri daro viską, kad tik išnaikintų
lietuvius ir ištrintų Lietuvos vardą iš istorijos puslapių: tremia
lietuvius Sibiran, pūdo kalėjimuose, draudžia spaudą ir žudo bažnyčio-
se besimeldžiančius. Bet ir šios didžiulės baidyklės mūsų protėviai
neišsigąsta, ir prieš ją Lietuvos liaudis atsistoja su savo nepalau-
žiamu pasiryžimu: "Ne, satrapai, mes skaitysime lietuviškas knygas ir
melsimės lietuviškose bažnyčiose!!!" Iš tų laikų didžiausią didvyriš-
kumo pavyzdį turime Kražių skerdynes, kur paprastos moterėlės ir pa-
prasti kaimiečiai vyrai stojo prieš kazokus ginti šventą teisę-mels-
tis lietuviškai. Toji pati liaudis davė nors negausų, bet atkaklių ide-
alistų inteligentų būrį, kurio vadovaujami mūsų knygnešiai iš svetimo
krašto gabeno lietuvišką žodį į gimtuosius namus ir čia jį skleidė, ne
nors daugeliui ir teko žūti arba kentėti Sibiro katorgoje. Šis mūsų
užsispyrimas ir nepalaužiama valia bei tikėjimas savo teisėmis atnešė
mums laisvę:

1917-18 metais į Lietuvą veržiasi amžini mūsų priešai-vokiečiai
bermontininkai ir rusai-bolševikai. Bet ir šiuo momentu Lietuva jiems
meta: "Ne, mūsų laisvės žudikai, mes jums nepasiduosime!" Po daugelio var-
gų ir didžiulių aukų gimsta vėl Nepriklausoma Lietuva, kuri 1918 me-
tais vasario mėn. 16 dieną Vilniuje visam pasauliui praneša savo valia
ir nepalaužiamą nusistatymą savarankiai tvarkytis. Pasaulis yra pri-
verstas su tuo sutikti, ir mes 25 metus gyvename laisvi.

1939-40 metais tie patys mūsų kaimynai: modernieji kryžiuočiai-
vokiečiai ir pasaulio "lygintojai"-bolševikai sudrasko mūsų valstybę,
ją nuterioja ir dešimtis tūkstančių geriausių Lietuvos sūnų nuvaro į
kapus ar į bauriausią XX amžiaus vergiją-Sibirą, Kazakstaną bei kitas
vietoves. Jie kruvinu padu sutrypia visą lietuvių tautą, bet ir šį kar-
tą visa, nors ir krauju pasrūvusi, lietuvių tauta meta didiesiems pasau-
lio žmogžudžiams: "Ne, kruvinieji budeliai, jums nepavergt laisvos tau-
tos!" Šį šūkį mes visi šventai pildome: mes kovojome už savo laisvę

Lietuvoje ginklu, mes kovojome pogrindžiuose per spaudą, o dabar - pusiau perplėsta ir išsklaidyta tauta kaujamės užsienyje bent savo padoriu ir kultūringu laikymuisi, kultūringu darbu; o mūsų broliai Ten-Lietuvoje - jiems prieinamais būdais ir priemonėmis. Šios kautynės, mes žinome, yra nelygios: mes negausūs, bet jos yra mums būtinos, nes jos teisingos ir švenčių švenčiausios. Ir mes jas laimėsime, mes turime jas laimėti bei privalome, nes mes patys prisiekėme lietuviška priesaika: "Ne, mes nepasiduosime, mes norime laisvės ir mes ją gausime!..." Taip, broliai ir sesės, lietuviai. Mes privalome šią priesaiką ištesėti, nes mes ją davėme lietuvių tautos vardu; vardu tų, kurie prieš šimtmečius ištare šiuos priesaikos žodžius ir juos įkūnijo; vardu tų, kurie kovodami žuvo ir visų tų, kurie visada tikėjo švenčiausia lietuvių ir visos Lietuvos teise ir valia gyventi laisvėje. Mes šią priesaiką esame davę ir tiems kurie mirė kovos laukuose kovodami kitokiomis priemonėmis, kad galėtų būti 16 vasario paskelbta LIETUVOS LAISVĖS IR NEPRIKLAUSOMYBĖS SIMBOLIU.

V-kas.

""

VILTIS.

/ Prieš kurį laiką viešėdamas mūsų stovykloje vienas nacių persekiotas už lietuvišką veiklą asmuo netyčiom žvilgtelėjo ir į "Benamio Dalia". Išvažiuodamas pažadėjo šio mūsų sienlaikraščio nepamiršti. Kaip tik dabar iš jo yra gautas laiškas, kuriame, be kita ko, yra ir straipsnelis apie reikalingumą pasitikėti ateitimi ir niekada nenustoti vilties, laukiant ir trokštant Nepriklausomos Lietuvos Atstatymo. Ji čia mes ir dedame. - B.D.Red. /

Dauguma mūsų tautiečių dar tebėra vilties gaivinami, bet yra dalis ir tokių žmonių, kurie jau senokai palaidojo gražiasias viltis ir dabar skendi beviltiškam pesimizme. Tačiau, bet kokiems nevilties reiškiniams mūsų tarpe neturi būti vietos ir į ateitį mes turime žiūrėti su pasitikėjimu, optimizmu ir tvirta viltimi. Viltis žmogui yra gaiviantis balzamas. Ji jam taip reikalinga, kaip išdygusiam pavasario augalui saulė, šviesa ir drėgmė. Kas, gi, nustoja vilties, tas praranda viską, nes nustojęs vilties žmogus pradeda vysti, džiūti ir, galų gale, nevilties palaužtas žūna pesimizmo jūroj.

Aš asmeniškai esu patyręs ką reiškia tvirta viltis ir malda į Dievą. Kai mes šešiolika lietuvių nacių laikais buvome kalinami Kauno

Sunkiųjų Darbų Kalėjime, ten mus tegaivino ir vėliau išvedė į laisvę tik tvirta viltis ir karšta malda. Prisimenu kaip mes visi karštai mesdavomės ir savo ašaromis, tartum, mazgodavome Iguolos bažnyčios bokštą, kurį mes matydavome pro mažą kameros langelį. Ir Dievas mūsų maldas išklausė, išlaikė mūsų širdyse tvirtą viltį, kol pasiekėme laisvę...

Tikėkime, kad ir dabar išiviešpatavusiai pasaulyje neteisybei tikrai ateis galas, ir ji sutrupės nuo kieto Teisybės ginklo. Juk ne veltui gyvename pasaulinio persilaužimo gadynėj. Mes kaip tik stovime išvakarėse tos kovos, kuri bus griežtai vedama tarp gėrio ir blogio.

— — —

Ačiū Dievui, šiuo momentu visa iniciatyva ir didieji išradimai, vis dėlto, tebėra pasaulinės demokratijos ir laisvių šalies kūrėjų-anglosaksų rankose. Mums tai yra labai svarbu, nes idavus šį ginklą į blogos valios rankas, visai pasaulio kultūrai ir civilizacijai apsi-
niauktu šviesūs horizontai ir grėstu visuotina pražūtis.

Tokiai padėčiai esant, mes tikrai neturime mesti vilties, neturime nuleisti rankų ir beviltiškai aimanuoti dėl mūsų ateities beviltiškumo.

Mes turime tikėti daugeliu atvejų pasakytams didžiųjų pasaulinės taikos kūrėjų ir demokratinių kraštų politikų žodžiams, kad artimoje ateityje turės išnykti visi totaliniai režimai ir turės būti pagerbta kiekvieno žmogaus teisė pasirinkti tokį gyvenimą, kokio jis nori pats. Mes tikime į tiesioginį žmogaus teisių pagerbimą, kuris bus suteiktas tikrojoje Demokratijoje.

Šias mūsų viltis gaivina mirusio JAV Prezidento Rooseveltto duotas asmeninis patikrinimas lietuviams, kad mūsų valstybės Nepriklausomybės klausimas Amerikoje niekad nebus išleistas iš akių. Mes taip pat turime pasitikėti humaniškumo principais, išdėstytais Atlanto Chartoje ir dabartinio JAV Prezidento Trumano 12-koje punktu. Ten aiškiai akcentuojama, jog visos tautos, kaip didelės, taip ir mažos, išsivadavusios iš diktatūrinių režimų, turės teisę laisvai gyventi ir kurti bendram pasaulinės gerovės labui. O, beto, ir šv. Evangelijoje sakoma, kad Kristus išbarė savuosius apaštalus, kai kilus audrai jūroje, jie ėmė žadinti Kristų tardami: "Viešpatie, gelbėk, -mes žūstame!" Gi, Jėzus pabudęs tarė jiems: "Ko nusigandote, mažo tikėjimo žmonės?" /Mat. 8, 26/.

Todėl mes ir turime būti tvirto tikėjimo žmonės, nepalūžti šių dienų vargingai buičiai slegiant ir turėti viltį. Dievas leido šią nelaimę ant mūsų, jis ją ir pašalins iš mūsų kelio...

Tad, vilties, pasitikėjimo ateitimi, susiklausymo, vienybės ir

drausmingumo!Gi,turėdami šiuos elementus širdyse tikrai sulauksime
tos dienos,kada nušvis mūsų laisvės rytojus ir parodys kelius į lais-
vą ir Nepriklausomą mūsų Tėvynę Lietuvą!

Pr.Ališauskas.

— " " —

L I E T U V A

Praplaukia amžius paskui amžių,
Kančias ar džiaugsmą nešdami,
Ir Tau,Tėvyne,gerasis Praamžius
Vis šviečia kelią viltimi.

Gimei Tu girių glūdumoje,
Laisva tarpai prie Nemuno krantų!
Pikta ranka namus Tavuosius griovė,
Bet širdis plakė Tau:"Gyva buvau,gyva esu!.."

Vakaris vėjas čaižė veidą Tavo,
Laukinių gaujos plūdo iš rytų,
Bet valia Tava,ja kiekvienas smūgi gavo
Ir Tu likai laisva šūksniu:"Gyva buvau,gyva esu!"

Ir ėjo naujos priešų kartos
Ištroškę kraujo,kaip gaujos žmogžudžių,
Bet gavo tai,ko buvo vertos,
O Tu likai gyvent valia:"Gyva buvau,gyva esu!"

Ir,štai,dabar tos pačios gaujos
Tau veidą taško Tavų sūnų krauju...
Bet Tavo gyslom teka jėgos naujos
Ir kelsies vėl laisva šūksniu:"Gyva esu!!!"

V-kas.

.. - .. - ..

PRIEŠ METUS...

Penktą parą važiuojame aklinau uždarytuose prekiniuose vagonuose visišką tamsoj ir visiškame nežinojime. Kur veža - nebuvo svarbu. Mus kankino tik viena mintis - ar ištversime iki galo ir kaip ilgain teks dar keliauti... Sėdėjome susirietę ant drėgnų grindų paskendę sustingusiame tylėjime. Buvome taip sugrūsti, kad ištiesti kojoms vietos nebebuvo, o atsigulti... apie tai galėjome tik pasvajoti. Dienos šviešą išvysdavome kartą į parą, kai atnešdavo išdalinti po gabaliuką duonos ir šaltos kavos bliūdelį. Tada atsidarydavo vagono durys, išiverždavo sargai ir daužydami šautuvų buožėmis "dalindavo" maistą. O gyvuliškai alkanos akys su tokia jėga išmigdavo į kiekvieną duonos gabalą... ir atrodydavo, jog kitas gauna visuomet didesnę riekę. Kol durys užsidarydavo, gautoji norma būdavo senai dingusi ir jausdavai tik dar labiau nenumaldomą norą valgyti... valgyti!.. Bepročio akimis klaidžiodavai tikėdamasis stebuklo: - Gal dar atneš. Bet niekas neatnešdavo... Vėl slėgdavo neregė tamsa, o traukinio ratų stuksėjime belsdavosi nerimas, rūpestis ir alkana mirtis...

Bet šioji-penktoji kelionės diena mums buvo laimingesnė už kitas. /Žinoma, jei tai galima pavadinti laime, nes mes jau buvome išmokę džiaugtis ir sudrėkusią cigaretės nuorūką radę. / Vienoje stotelėje atsidarė durys, iėjo keli vyresnieji ir apžiūrinėjo mūsų "patalpą". Jų veiduose matėsi susirūpinimas. Liepė atidaryti vagonų langines. Paskui atvedė dar vieną kalinį-vokietį. Jis isteriškai juokdamasis gyrėsi sargams, jog turįs pistoleto kaulinę rankeną ir, nors galįs, jų tyčia nešaudas, o laukias kol Führeris laimės karą. Tada jis norėsiąs pasižiūrėti kiekvienam jų veidą ir išgerti kartu geriausioj Bremeno "skylėj" po kavos puodelį. Jam buvo liepta nutilti, bet jis nieko nebeklausė ir bauriausiaisiais žodžiais koliojo vyriausią prižiūrėtoją. Jaunesnieji valdininkai prišokę mušė jį tol, kol tas be samonės išvirto. Po to surišo jam kojas bei rankas ir paguldė į kampą.

Mes sužinojome, kad vagone, esančiame užpakalyj mūsų, vakar naktį buvo ruošiasi pabėgimui. Vienas buvo peršautas, o kiti du nuo mušimo išėjo iš proto. Inspektoriui apklausinėjus, bėgimo priežastimi buvo nurodytos nepakeliamos transporto sąlygos. Dėl to ir langines dabar paliko atdaras.

Mes sustojome ir žiūrėjome į skubančius miškus, kalnus, namukus. Beprasmiš tai buvo žiūrėjimas, bet jis trumpino laukimą ir leido truputį užsimiršti. Mes galėjome dabar vienas kitą matyti!.. Ar tai ne lai

mė?!

... ..

Profesorius V.,kuri mes laikėme savo tėvu,šypsodamasis sako:

-Aš tikėjas,kad šiandien mums ką nors pagerins...

-Kodėl būtinai šiandien,-susidomi advokatas B.

-Vaikai,juk šiandien 16 vasario...Ir profesoriaus šiltas žvilgsnis įsisiurbia į kiekvieno mūsų akis.Mes susigėstame tai užmiršę.Bet tėvas mus ramina:

-Juk,nieko nuostabaus.Kalendoriaus jus neturite,o čia,štai,manasis pačio dirbtas.Ir dabar prie šviesos išskaičiuo:-šiandien 16 vasario.

Mes šypsomės,kaip kad leista šypsotis kaliniui,ir tylime.Jaučiame,kad galvojame ir mastome tą patį.O mūsų mintys lankosi Karo Muziejuje,stebi skaidriuos spinduliuos plevėsuojančią trispalvę,svaigta himnų ir Laisvės Varpų aiduose ir...ir tą didįjį momentą užmiršome,kad vagono ratų stuksėjime beldėsi nerimas,rūpestis ir alkana mirtis.

J.S.

Red.Past.: Taip vienas mūsų stovyklos gyventojas šventė vasario 16 d.prieš metus laiko.

""

J U L Y T Ė S D I E N O R A Š T I S .

/ Tęsinys./

Pirmadienis,19....VII.6.

Iš ežero pakrančiu eme kilti rankas.Jis,lyg švelnuteliai šilkinu giju pluoštai,apdenge viksvynus,apliejo iki puses krumokšnius,vissai paslepe plačius,sodrius vandens lelijų lapus ir baigiančius naktiniai užsišiepti jų žiedus.Man pasidare vesoka ir aš pakilau eiti namo.Tolumoje girdejosi varpu garsai,pempes klyksmas ir vandeniniu žirgu skardus riksmas.Tarpe šiu garsu maišesi vieškelio riedančiu ratu dardaliavimas.Visa tatai skendo skaidriuose saulelydžiuose.Ši aplinka sukele manyje kažko labai tolimo ir neapčiuopiamo idžesi,geisma,neišreiškiamą troškima tureti prie savės artima ir meilu,jauna žmogų...Ir svajojau eiti su juo kartu šitokiu metu,atsiremusi į jo petį,jo tvirtos rankos prilaikoma...Net susigėdau tokiu savo minčiu...Nors

nebuvo ko: aš juk nieko, pikto nepagalvojau. Iš tiesu, aš esu keista. Ir tos mintys tokios savotiškos: nei šiaip, nei taip susiklosto ir kvaršina mano jauna galvute... Ne, aš tokias mintis turiu iš jos pašalinti ir niekada ju nebeisileisti. Aš turiu išmokti kitaip galvoti ir kitaip jausti. Kam tokios ilgesingos svajones? Kam tokie keisti norai?... Kam? Ir atsigulusi apie tai ilgai svajojau, svajojau... Šios svajones nuvede mane i visai man neįprasta pasauli, i niekada dar neregetas, geletas lygumas... Štai, aš matau čia keista vaizda: iš toli, toli, kur dangus susilieja su žeme, pradeda kilti vos, vos išžiurimos minios žmonių, kurie arteja link manes... Jie eina rimti, susikaupę, dainuodami tautines dainas. Virš šios neapmatomos minios plevesuoja musu trispalves veliavos; kai kur matyti didžiųjų kunigaikščių atvaizdai ir pirmose minios eilėse blizgančiomis, auksinėmis raidėmis išrašytas didžiulis plakatas: "PRAEITIS"... Priešakyje žygiuojančių joja ant širmo, žeme siekiančiais karčiais žirgo nepaprastai gražiai pasipuošęs, berzdotas vyriškis. Jo veidas raukšliu išvagotas, o kakta dengia geležinio galvos šarvo gobtuvas... Abstulbinta šio reginio aš stoviu vietoje ir tik žiuriu, žiuriu..., o minios vis plaukia pro mane. Ju sudetis vis ivairesne ir gausingesne darosi. Čia eina ir vyrai ir moterys, ir paauguoliai. Visi apsišinge, man rodos, tautiniais drabužiais, o jaunos moteriškes galvas pasidabinusios rutu vainikais. Pirmasias žmonių seka begalines eiles naujų, panašiai susikaupusių ir nusiteikusių. Virš jų galvu taip pat matyti daugybė veliavų, kai kurios perrištos juodais kaspinais, bet viltingai plevesuojančių didingos minios eisenoje. Aš matau naują, tarsisaulės spindulius išduodanti užrašą: "ATEITIS". Pirma ejusi minia plauke pro mane lyg ruku apsisupusios dvasios, o šie-naujieji igavo tikrą žmogišką išvaizdą ir aš galiu išžiūreti net atskirus veidus bei jų išraiškas. Pirmieji slinko pro mane ir aš negirdečiau jų žingsniu, o šiu žingsniai aiškiai dunksejo i moletą žeme. Jie, rodos, trauke ir mane i bendrą žygį, o aš to vengdama stengiausi atsitolinti ir nekliudyti jiems. Ir taip aš traukiausi vis toliau ir toliau. O eiseną tesėsi be galo... Mane net nuovargis apėmė ir aš atsisedau i minkštą, samanotą žolę atsipusti. Ranka paremsi galva, pusiau gulomis aš sekiau didingąją procesiją, iš kurios staiga atsiskyrė vienas vyriškis ir artejo prie manes, o minia pamažu ėmė tolti ir nykti. Aš buvau lyg apsvaiginta ir šnaukulio apimta: negalėjau ne atsikelti, ne pajudėti. Vyriškis priejo visai arti ir šypsodamasis atsisedo šalia manes. Jis neištare ne žodžių aš taip pat tylėjau. Jis paliete ant pečių išsiskleidusius mano plaukus, paglostė juos ir apkabino mane. Kaž kur dingo visa aplinka, miniu procesija, o prieš mano veidą buvo tik didelės, melsvos ir švelnios vyriškio akys. Jos perliejo mane savotiška šiluma ir man dar silpniau pasidare: ne pajudėti, ne žodžio ištarti nebepajegiau, tik akimis sekiau nepažįstamojo veidą ir lūpas, kurios vis artejo prie manų ir... pagaliau jas paliete... Dar niekada nejaustas drebulys sukretė mane ir aš užmerkiau akis. O vyriškio lūpos degino manasias..., rodos, ilgai... ilgai... Staiga, aš atsipeikejau ir kaip žaibas perskrodė mano samonę mintis: "O Dieve, ką aš darau?!" Aš pasukau veidą, atstumiau vyriškio ranką ir stipriai pasipurčiusi atverčiau akis... ir lengvai, lengvai atsidususi nusišypsojau: i mano kambareli pro pravertą langą liejosi ankstybos saulutes spinduliai ir plauke vesus kvepiantis vasaros oras F-u-u! Kokiu tik sapnu nepasitaiko... Aš šypsojau, o sapne sukeltos drebulio bangos vis dar tebeveikė mane... Mane vyriškis bučiavo?! O ne-e, ne-e! Daugiau tatau ir sapne nebeturi pasikartoti...

Valgant pusryčius aš paklausiau tevelius: "Ka galetu reikšti sapnas, jei vyriškis pabučiuoja?"

Mama šyptelejo ir man atsake:

Tas vyriškis bus tavo vyras...

Juokai, kaip jis gali buti mano vyras, jei aš jo visai nepažistu?

/ Bus daugiau./

1946.II.10 buvo nuplėštas nuo lentos "B.Dalios" 6 /18/ nr.
Redakcija.

"

Kaip kas skaito sieninius laikraščius...

...Laukiniai laikraščių
neskaito, -juos ėda!...

IVERTINIMAS .

Štai, mūs šventė jau netoli:
Ta istorinė šešioliktoji...
Visi rengia, dirba, pluka,
Netsilieka nei mažiukai.

Ir mūs staliai, geradėjai,
Jie taip pat nepatingėjo:
Dirbo kiek tiktai galėjo,
Nes ir darbo daug turėjo!..

Šiaip taip viską nugalėjo
Ir padirbo, ką reikėjo.
Stovi viskas jau paruošta,
Ar nereiktų gėlių puokštė?..

Štai, jau durys atsidaro
Ir pamatom...du barbaru!..
Gėlių puokštės jie neturi,
Prie ko prisikabinti ~~tik~~ žiūri!..

/ M-2/.

_____ " " " " _____

_____ K A R W E N D E L . _____

Prieš 16 vasario "Karwendel" pasiuntė į mūsų lagerį, slapta agentą pašiukštinėti, kaip vyksta pasiruošimas tos dienos minėjimui. Agentas, įlindęs šiaip taip pro stogą į iškilnių salę, ten rado kaip tik beverdančius pačias skubiausius ir paskutiniausius tų pasiruošimų pasiruošimus. Čia jis pirmiausia pastebėjo kamputyje besišnabždančius du solidnius ponus. Prie jų priselinęs agentas išgirdo štai ką:

-O-o, ne, broleli! Vienos cigaretės neužtenka. Duok visa, pokelį ir dar 20 štukų, tai "Benamio Dalioje" parašysiu, kad tu vaidinai tikrai puikiai. Jei viso pokelio neduos, tai išdergsiu tave, kaip apuoką.

-Kad aš nebeturiu čielo pokelio.Še,imk dar porą "Chesterfield", o kitus atiduosiu tada,kai gausime naujus R.Kr.paketukus.

Pirmasis ponaitis pagalvoję,paėmė siūlomas cigaretes ir tikrai pažadėjo artistą išgarbinti,kaip dievaitį.Abu liko patenkinti...

Toliau agentas nusliūgino prie režisieriaus,kuris gana aštriai ginčijosi su vienu teatro meno specialistu.Šitas specialistas užsišpyręs irodinėjo,kad kai kurie mūsų Kauno Didž.Teatro artistai blogai vaidina,nekalbant jau apie mūsų-Mittenwaldo...Ypatingai specialistui kaž kodėl nepatinkanti aktorius Pilkos vaidyba...

Režisierius ir klausia šitą poną:"Iš kur,Tamsta?žinai,kad Pilka toks jau "blogas" aktorius,kad jis,taip sakant,nulis?

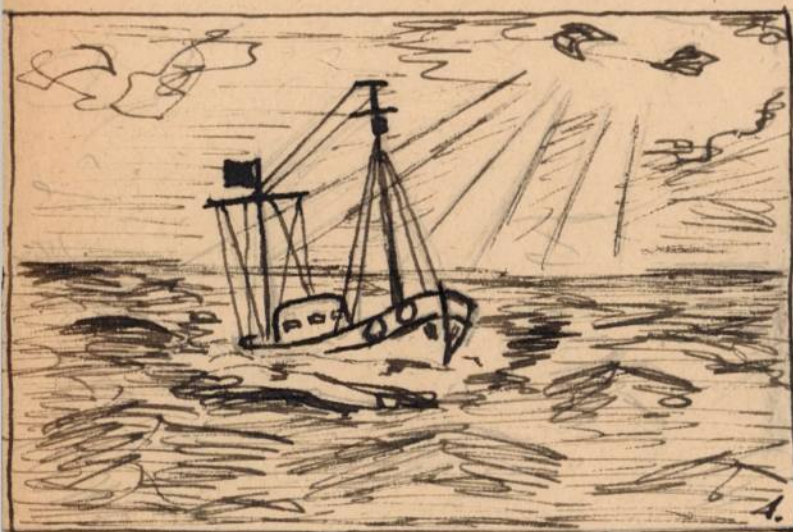
-Agi,aš pats jį vieną kartą mačiau scenoje visiškai suglebusį!

-Taip,bet jis,juk,tokį tipą tada turėjo vaidinti.

-Et,tas nesvarbu!Jis vis tiek blogas artistas.Aš,kaip magas,apitai nusimanau neblogai.

-Na,tai gerai,o ar Tamsta žinai tokia pasaką apie kaimietį ir išmintingą miesčionį?

M A R G O I R K I K I

Jūromis plaukia laivas piratų,
Ieškodams grobio,naujų auksų.
Kiekvieną laivą,kurį pamato,
Iškrato visą lig pamatų!

Piratų vadas su padėjėju
Nuolatos budį,aplinkui dairo.
Kažkokį tašką vos pastebėjo,-
Pasukt įsakė į ten tuoj vaira...

Scenos ir visokių kitokių sričių specialistas tyli.

-Tai paklausyk,-sako jam režisierius.-Kartą atvažiavo į kaimą protingiausias miesčionis ir pradėjo irodinėti kaimiečiui,kad Kristus esąs visiškas niekas."Gal ir taip,sako kaimietis,bet pasakyk man,ar esi,ponas,matęs ožką?"-"N-o-o! Kaipgi,aš ne vieną esu matęs."-"Gerai,o ką ožka ėda?"-"Nagi,žolę,lapus..."-"Taip,o ar matei,kaip atrodo jos mėšlas?"-"Nagi,kaip dideli žirniai."-"Gerai,o karvutę regėti teko?"-"Žinoma!Ir žinau,kad ji ėda žolę,šieną..."-"Tikrai.O jos mėslą matėte?"-"Esu gerai matęs.Jis panašus į blyną."-"Tai dabar pasakyk man,ponulis,tęsė senis kaimietis,kodėl,nors ir abu gyvuliai tą patį ėda,bet jų mėšlas kitoks?" Ponulis galvojo,galvojo ir turėjo prisipažinti,kad nežino.Tada jam kaimietis ir atvožė:"Jei apie tokius dalykus ponas nieko neišmanote,tai ką jūs galite išmanyti apie dar mandresnius..."

Ši pamokslėlių išklausęs scenos ir juodosios magijos specialistas tuojuo atsisveikino su režisiorium,o "Karwendel agentas nudūlino pas dekoratorių,kuris vedė tuo metu pokalbį su viena interesante.

-Ką čia ponas darote,-klausia interesantė.

N U O T Y K I A I .

Ir,štai,piratai jau prie laivelio,
Kuriam plaukia Margo ir Kiki.
Šie išsigandę rankas vėl kelia:-
Į prieš laivą reikės jiems lipti.

Mūs padavėjos labai mandagios:
 Visiems jos šypsos, greit patarnauja,-
 Dažnam ant sprando jos taca, dedas,
 O už kalnieriaus-biskvitų sauja...

;;;;

;;

Dekuratorius tyli ir toliau tepa ant drobės dažus.
 -Ka, čia ponas dirbate?-neatstoja smalsi interesantė.
 -Sau kelnes...-pritrūkęs kantrybės paaikškina dekoratorius.
 -Ot, ir ne-e-e! Ne kelnes, o dekoracijas...
 -O kas čia bus papaišyta?-vėl pradeda toji pati.

-Pekla,gerbiamoji!

-N-e-e,ne pekla,o miškas,-vėl pataiso iki ausų išsišiepusi interesantė ir ruošiasi dar ir toliau kankinti vos ant kojų nuo nuovargio besilaikantį dailininką,bet ją pertraukia mažasis Jurytis:

-Dėde,ar ilgai dar pieši šituos paveikslus?

-Kol visus dažus išmaliavosiu,vaikeli.

-O kam tu,dede,tiek daug dažų atsinešei? Turėsi dar ilgai maliauoti,kol visus išmaliavosi.

Dailininkas padeda teptuką į šalį ir paprašo Jurytį bei jo kompanijoną,kuris jau taip pat ruošėsi kaž ko užklausti,neliesti nei dažų,nei teptuko,o pats nueina nežinia kur.Jurytis,vis dėlto,susidomi tuo menu ir pradeda maliavoti sieną,o taip pat kliūna ir kelnaitėm,ir "Karwendel" agentas,prabėgom išklauses režisieriaus ir smuikininko pokalbį apie "Samanotą Bakūžę",spruko pro duris dėkodamas visiems šventiesiems,kad jis nėra nei dailininkas,nei režisierius,o tik paprastas korespondentas-agentas.

Ponui Kepeniui Jarui ir p-lei Mockūnaitei
Reginai,sukūrus šeimą,

daug laimės ir pasisekimo

linki:

"Vilties" sportininkai

"K A R W E N D E L" Si u s t u v o E K S T R A L a i d a
Nr. 3 (Nemokamas "Benamio Dalios" priedas).

Sveikuciai, atvyke!!!

"Karwendel" siustuvos, isikures vos, vos irengtoje naujoje vietoje (naujame kalne, esančiame uz musu aristokratisku baraku isvieciu) dieviskai gražaus ežero Chiemingsee pakranteje, sveikina visus tuos, kurie isliko sveiki nuo liuksiniu vagonu dūmų ir smalkiu, visus tuos, kurie islaikė ir neislaikė savo nervu ir tuos, kurie pametė savo pečiuku triubas, ir tuos, kurie nusalo kojas ar paskutinius ant pakausio buvusius plaukus; sveikina ir tuos, kurie gavo galvos ir kitu galu skausmus, kad nereiketu taisyti ne tik svetimu, bet ir savo paketu ir lagaminu ir pamate juos sutvarkytus tuojau pasveiko; sveikina besiilsincius vieno, dvieju ir triju aukstu lovose ir ant modernisko parketo grindu, ir linki linksmaus bei niekuo nepakeičiamo ziemojimo ir vasarojimo malonumo po sunkiu ir varginanciu darbo dienu bei tarnybos Rusijos, Italijos, Graikijos ir kitu Europos krastu gyventojams-pilieciams. Taigi, sveiki, Atvyke ir Chiemensee viespatiyste.

Musu mylimieji draugai: Margo ir Kiki, suzinoje per "Karwendel" siustuva linksma zinia, jog musu Mittenwaldo lageris tapo islaisvintas is Alpiu kalnyno nelaisves ir gavo piratu vado, kurio nelaisveje siuo metu jiedu yra, leidima, atsiunte mums visiems nuosirdu sveikinima is placiojo Atlanto linkedami mums didvyriskai nesti visus sunkumus, lygiai kaip ir jie perneša ivairiausius sunkumus keliaudami i palaiminta Amerikos zeme. Jie per "Karwendel" siustuva sako visiems: "Iki malonaus susitikimo nuolatinese "Benamio Dalios" skiltyse!"...

"Karwendel" reiskia nuosirdzia uzuojaute Baltu Vadui ir Lietuviu Kolonijai. Atstovui gavusiems moderniskiausiu dabartiniam lageryje patalpa ir kartu džiaugiasi sudaryta koalicine vadovybe bendrame kambaryje. Juk nera to pikto, kuris neiseitu i gera.

"Karwendel" paskutiniu metu gavo visai pasikimu ziniu, jog musu lageryje labai pakilo paneliu akcijos, nes, esamomis ziniomis, i naujas ir liuksus atremontuotas patalpas Trauensteine tebus isiliedziami tik vedusieji. Todel viengungiai per sias keliolika dienu, kurias turesime cia prabuti, stengsis isigyti vedusiuju titulus. Paneles ir gyvnasles, naudokites proga ir islaikykite atitinkamoje aukstumoje savo akcijas!

"Karwendel" suuode, kad p-le Marija pati emosi iniciatyvos padeti viengungiams: be niekieno raginimo ar patarimo ji apsigyveno tytulelio viengungio kamputyje ir isikrauste jame (tame kamputyje) patogia, su visokiais priedais lova. Tegyvuoja moteriskos pirslybos!...

Musu broliai latviai stebuklingu budu patys ir pirmieji atvyke i nauja kolonijos gyvenviete, is kitu kambariu susikrauste lovas, spintas ir kitus gesniuosius daiktus. "Karwendel" isaiskino, kad jie taip pasielge grynai broliiskos meiles vedami ir noredami mums palengvinti varga tuos daiktus nesiojant ir tvarkant. Juk brolis broliui privalo padeti, tiesa?

"Karwendel" igaliotas pranesti, kad "Benamio Dalios" taip pat greit pasirodys